

Lord

genaamd
De groote

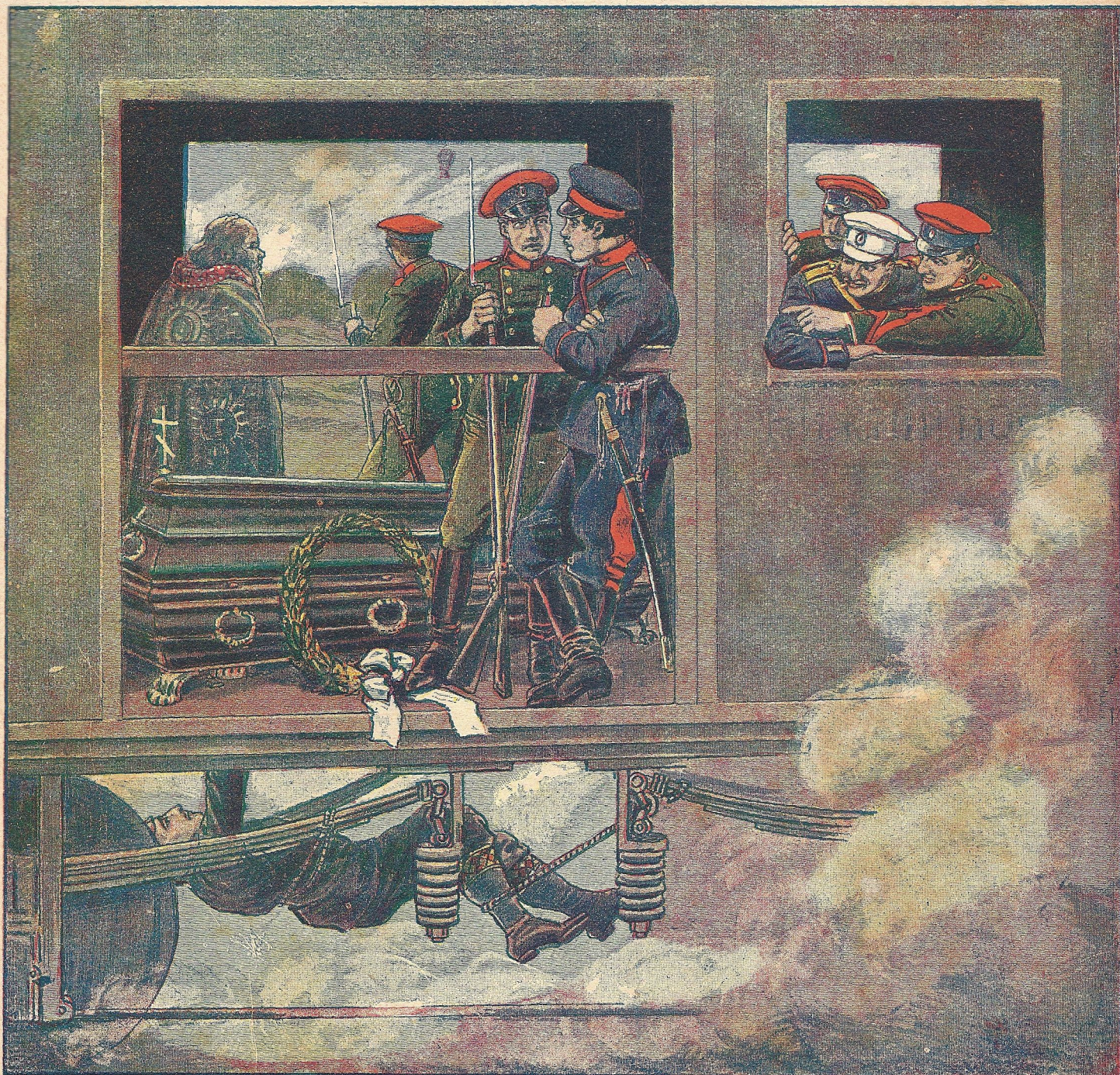
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 4

De millioenenschat in de Doodkist.

10 cents.
België 25 cent.

Het ratelen en stampen van den trein overstemde het werk van Lord Lister.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

EEN AFGELUISTERD GESPREK.

„Stil Charly! Ga de „Nowoje Wremja” lezen en bemoei je niet met mij of met het tafeltje naast ons!”

Raffles fluisterde deze woorden bijna zonder de lippen te bewegen, terwijl hij, als een echte man van de wereld, in zijn leunstoel achterover lag.

Dit gesprek had plaats in de eetzaal van het Hotel „Sint Petersburg”, het voornaamste van de stad Irkoetsk.

Voorname kalnte heerschte in de groote zaal, waar een zwaar, Oostersch tapijt elken voetstap dempte en de kellners zich geluidloos bewogen.

Onder de elegante verschijningen die zaten aan zwaar met kristal en zilver beladen tafeltjes, bevond zich ook John C. Raffles.

Schijnbaar in gedachten verdiept, luisterde hij toch zeer nauwkeurig naar het gesprek aan het naburige tafeltje.

Een tweetal heeren zaten daar druk te redeneeren.
Raffles 4.

De een droeg de rijk versierde uniform van een Russisch generaal, de ander was in smoking.

Het gesprek werd op gedempten toon gevoerd en scheen voor geen vreemde ooren bestemd.

Charly Brand, de vriend, of, zooals hij genoemd werd, de secretaris van den lord, had zich schijnbaar geheel verdiept in de „Nowoje Wremja”, doch in werkelijkheid luisterde hij echter ook naar zijn bureu.

Hij verstond evenwel geen woord van het gesprokene.

Verscholen keek hij dan weer naar het gelaaf van Raffles, dat ijsig kalm was en wiens oogen onverschillig rondkeken.

Maar Charly kende het gebarenspeel van zijn vriend veel te goed om niet terstond op te merken, dat aan het naburige tafeltje een gesprek werd gevoerd, dat Raffles niet alleen levendig interesseerde, maar dat hem ook toornig maakte.

De beide heeren staakten thans hun gesprek en verlieten de eetzaal.

Nauwelijks was dit geschied of Raffles riep den kellner.

Deze verscheen terstond.

„Wie zijn die beide heeren, die zoo juist de zaal verlieten?”

„Zijne Excellentie de gouverneur van Irkoetsk Ortschkoff en graaf Barjatinsk, zijn districtschef.”

„Waar logeeren ze?”

„Kamer 38 en 39 op de eerste etage!”

„Dank je!”

De kellner ging.

Charly Brand kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

„Edward,” zei hij, „wat ben je van plan?”

Hij beefde van opwindung, want het koude, sfinxachtige gelaat van zijn vriend, dat als uit marmer gehouwen was, vertelde hem maar al te duidelijk, dat Raffles weer iets buitengewoons in het schild voerde.

Hij begreep, dat zijn vriend het gesprek van de heeren had gehoord.

Maar lord Lister was er de man niet naar om met zijn geheimen te koop te loopen, zelfs niet tegenover zijn vriend Brand, die, zooals Raffles zei, „zoo schrikkelijk nerveus was.”

„Edward, ik smeeek je! Vertel mij toch, wat er gebeurt! Ik beef voor je leven!”

Lister lachte.

„Poeh! Jij beeft altijd, Charly. Dat moet je afleeren. Je verandert mij toch niet!”

„En waarom niet, Edward? Dat is geen leven om altijd vol angst en zorg te zitten. Staak die gevaarlijke ondernemingen toch! Ik ben er van overtuigd, dat je hersens weer de een of andere dolle streek hebben uitgebloed!”

„En als dat nu eens zoō was?”

„Dan zou ik je willen verzoeken om die dolle plannen te laten varen in je eigen belang, of —”

„Of?”

„Of ik moet je verlaten!”

„Je bent een groot kind, Charly!”

Raffles stak een sigaret op.

„Neen, Edward, ik ben geen kind! Integendeel! Ik zie verder dan jij! Jou zullen je streken nog eens — —”

„Aan de galg brengen! Dat bedoel je immers, Charly? Wel, waarom niet? Ik wil ook wel eens met den strop kennis maken!”

Brand verbleekte.

Zijn oogen openden zich wijd.

Lord Lister legde de hand op den arm van zijn vriend.

„Luister, Charly! Je moet niet zulke rare gezichten trekken! Heusch niet! Je verraadt mij, voordat ik nog iets gedaan heb. Luister! Ik zal je tot zekere hoogte met mijn plannen bekend maken. Je bent mijn vriend en moet mij vergezellen!”

„Wil je weg?”

„Ik moet!”

„Waarom?”

„Omdat ik die schurken niet kan uitstaan.”

„Van wie spreek je?”

„Van de beide kerels, die aan het tafeltje naast het onze hebben gezeten.”

„Van den generaal en den chef?”

„Ja.”

„Ken je ze?”

„Ik heb ze leeren kennen.”

„Door den kellner?”

„Neen, door hun eigen gesprek. De kellner noemde alleen hun namen en de nummers van hun kamers.”

„Waarom wilde je die weten?”

„Omdat ik de schurken en hun plannen nauwkeurig wil bestudeeren.”

„Hoe wil je dat doen?”

„Wij gaan verhuizen.”

„Waarheen?”

„Naar nummer 36 of 39.”

„En als die bezet zijn?”

Lord Lister glimlachte.

„Je bent een echt kind, Charly! Weet je dan niet, dat wij in een Russisch hotel zijn en veel geld hebben? Voor een paar roebel maken de kellners hier alles in orde!”

„Maar waarom wil je juist in een van die beide kamers wonen?”

„Omdat ik de schurken wil beluisteren. Ze hebben buiten den waard gerekend.”

„Wat hebben ze dan misdaan, dat je zoo verbitterd bent?”

„Ik zal het je op onze kamer vertellen. Hier zou ik niet kalm genoeg blijven.”

„Zijn het zulke schoften?”

„Zij zijn meer dan dat. Het zijn vampiers. Maar kom nu, laat ons onzen kostbaren tijd niet verliezen!”

Raffles vouwde zijn servet samen, bekeek een oogenblik met peinzend gebaar den prachtigen briljant aan den ringvinger van zijn rechterhand, zette zijn hoogen hoed op en verliet met Charly Brand de eetzaal.

TWEEDE HOOFDSTUK.

HET GEHEIM VAN TWEE SCHURKEN.

Hoofdschuddend was Charly Brand zijn vriend gevolgd.

Hij geloofde geen oogenblik, dat het mogelijk was, de kamers zoo gauw te verlaten als Raffles had beweerd.

Maar lord Lister was een beter menschenkenner dan zijn secretaris.

Geen tien minuten waren verloop, toen werden reeds de koffers en kleeren van een gast naar een andere kamer gebracht en de beide vrienden hadden hun doel bereikt.

Lord Lister sloof de kamerdeur en luisterde toen aan den muur, die nummer 39 van nummer 38 scheidde.

Zooals dat in hotels gebruikelijk is, bevond zich een deur tusschen de beide kamers, die natuurlijk afgesloten was.

Brand kon zijn ongeduld niet langer bedwingen.

Ook hij ging aan de deur luisteren.

„Pst,” fluisterde Raffles. „Laat dat! Jij kunt niet luisteren, Charly, en verstaat toch niets!”

„Jij wel?”

„O, ja!”

„Is er iets belangrijks?”

„En of!”

„Wat is het toch, Edward, vertel het mij!”

„Hm! Kun je zwijgen, Charly? Ernstig zwijgen?”

„Dacht je misschien, dat ik je zou verraden?”

„Nee! Verraad vrees ik niet!”

„Wat dan wel?”

„Je tong. Ik verwacht geen waarschuwingen!”

„Edward!”

„Al goed, Charly! Ik ken je! Ik weet, dat je het goed meent!”

„Ik doe immers alles uit louter vriendschap!”

„Juist, m'n jongen! En dat is ook je eenige verontschuldiging.”

„Vertel me dan toch eindelijk wat je met die beide lieden voor hebt!”

„Nu goed! Ik zal het je vertellen. Maar je moet mij beloven, dat je niet zult probeeren, mij van mijn plan af te brengen. Je zoudt me maar boos maken en verder kom je er toch niet mee!”

„Ik beloof het, Edward!”

„Hoor dan!”

„Die gouverneur Ortschkoff met zijn gouden tressen en zijn borst vol ridderorden is een gemeene ploert. Hij perst het geld, dat hij verbrast, van de allerarmsten. Aan al die schandelijk verdiende kopeken kleven bloed en tranen.”

Charly Brand stond verbluft.

Raffles had alle koelbloedigheid verloren.

Hij vervolgde:

„De man, die bij den generaal is, is zijn districtschef graaf Barjatinsk, die de belastingen voor hem int. De beide schurken hebben goede zaken gemaakt, doordat zij pas de belastingen hebben verdubbeld.

„Ortschkoff is er nu op uit om het voor hem gestolen geld naar Sint Petersburg te brengen.”

„Heb je dat allemaal in de eetzaal gehoord?”

„Alles! Je weet, dat ik een buitengewoon scherp gehoor heb!”

„Dat heeft je ook al heel wat diensten bewezen, Edward!”

„Om nu vooral nergens eenig opzien te baren, is de generaal op een sluw denkbeeld gekomen. Hij heeft Von Barjatinsk alles in een doodkist laten pakken, die oogenschijnlijk het stoffelijk overschot van zijn oom bevat. Het lijk van den militair zal nu onder sterk militair geleide in een aparten goederenwagen naar Sint Petersburg worden gebracht. Je begrijpt, Charly, dat niemand zich aan een lijk zal vergrijpen, zelfs als — er iets gebeurde.”

„Wat bedoel je, Edward?”

„Hm! Wil je beslist alles weten?”

„Ja, je moet mij de heele zaak vertellen!”

„Nu dan, de trein rijdt door groote vlakten, waarin de arme bevolking woont, die als een citroen is uitgeknepen.

„De lui hebben niets te verliezen en hun hart is vervuld van wraak, toorn en bitterheid. Het zou niet de eerste keer zijn, als de trein werd overrompeld.”

„En wat wil jij nu doen?”

„Kun je dat nu inderdaad niet denken, Charly?”

„Nee! Je weet, dat ik jouw overmoedigen gedachtingang niet kan volgen!”

Raffles knikte.

„En toch is het de natuurlijkste zaak van de wereld!”

Brand werd ongeduldig.

„Je stelt mij wel héél erg op de proef, Edward. Plaag mij nu niet langer. Wat is in jouw oogen de natuurlijkste zaak van de wereld?”

„Dat ik den generaal zijn schat ontroof, voordat de Siberiërs het doen!”

Charly Brand was sprakeloos.

Hij keek Raffles aan, alsof deze een spookverschijning was.

Den schat rooven?

Uit de doodkist, die door vele soldaten bewaakt werd?

Hoe wilde hij dat doen?

Dat was immers onmogelijk!

„Charly, ik heb je hulp noodig,” viel Raffles plotse-
ling in, nadat hij weer een oogenblik aan de deur had
geluisterd.

„Bij de uitvoering van dat waanzinnige plan mis-
schien?”

Lord Lister glimlachte.

„Ja en neen! Bij de uitvoering zelf kan ik je niet ge-
bruiken, want de haren zouden je te berge rijzen. Maar
bij de voorbereidingen Charly, heb ik je noodig!”

„Goed. Zeg maar, wat ik te doen heb!”

„Ga nu maar eens naar het station om te informeer-

ren wanneer de trein weggaat, die het lijk van den
generaal vervoert, en in welken waggon het ligt.”

„Hoe moet ik dat gewaar worden?”

„Dooideenvoudig. De doodkist zal wel door een eere-
wacht bewaakt worden!”

„Ik vlieg al,” antwoordde Brand, blij, dat hij van
dienst kon zijn. „Ik kom gauw terug.”

„Zorg, dat je alles precies weet, Charly, en bestel in
den slaapwagen, die het dichtst bij de doodkist is, voor
ons twee bedden!”

Charly keek Raffles aan.

Hij begreep er niets van.

En hoofdschuddend vertrok de secretaris.

DERDE HOOFDSTUK.

EEN NOODLOTTIGE KLIMPARTIJ.

Brand verliet de kamer en Raffles grendelde haar
zorgvuldig.

Hij had zijn vriend naar het station gestuurd om
alleen te zijn, want hij voerde iets in het schild, waarbij
hij geen angstig toeschouwer kon gebruiken.

Toen deed hij de balkondeur open en keek naar
buiten.

Het was volslagen donker; slechts enkele vensters
waren flauwtjes verlicht.

Achter al de kamers van het hotel waren balkons aan-

gebracht, waarop de gasten wat frissche lucht konden
scheppen.

Lord Lister overzag den toestand nauwkeurig.

Hij wilde op het balkon van nummer 38 komen om te
zien, of de bewoners zich daar ophielden of dat zij mis-
schien in het aangrenzende kabinetje waren.

Maar de kloof tusschen de beide balkons was diep.

Zelfs voor een geoefend turner als Raffles was het
geen kleinigheid, over dien afgrond te komen.

Maar de meesterdief deinsde voor niets terug.

Hij had zich voorgenomen het geheim van generaal Ortschkoff te ontsluiëren en nu was hem ook geen moeite te groot.

Vlug haalde hij zijn wandelstok en een ladder, van paardenhaar gevlochten, die zóó dun was, dat hij haar makkelijk in den zak kon steken.

De wandelstok kon, evenals een hengelroe, uit elkaar genomen worden.

Maar de wandelstok noch de touwladder reikten tot het volgende balkon.

Lord Lister liet zich echter niet afschrikken.

Tusschen beide balkons hing een brandladder van het dak van het hotel tot den tuin omlaag. Dat brak dus den afstand.

Met groote handigheid slingerde hij de touwladder om de brandladder, haalde toen met den uitgeschoven wandelstok het uiteinde weer naar zich toe, maakte de beide einden stevig vast aan het balkon, waarop hij stond en begon toen op handen en voeten door de lucht te klimmen.

Het was een halsbrekende tocht, maar ongedeerd belandde hij toch op de brandladder.

En nu moest hij zich naar het balkon van nummer 38 slingeren.

Ook dat gelukte.

Door den sprong viel echter een steentje neer in den tuin van het hotel.

Het trof een kellner, die juist voorbij liep.

„Hallo!” riep de man en hij keek naar boven.

Raffles bukte zich snel en luisterde of de kellner bleef staan.

Een poosje wachtte deze, toen ging hij verder.

Raffles trachtte nu iets gewaar te worden van hetgeen in nummer 38 voorviel.

Van een gesprek kon hij niets verstaan.

Hij hoorde echter duidelijk, dat er geld geteld werd, veel geld.

Hij haalde zijn boor te voorschijn en maakte in de balkondeur heel voorzichtig een gat.

Toen keek hij erdoor en zag iemand, die een berg van goud voor zich had.

Maar wat was dat?

Had lord Lister zich vergist?

Was hij voor een verkeerde kamer terecht gekomen?

Hij kende dien man niet.

Zoo'n boeventronie had Raffles zijn heele leven nog niet gezien.

Het was een gelaat, waarin duivelsche ruwheid en hebzucht hun sporen hadden achtergelaten.

Af en toe liet de geldteller eenige goudstukken in zijn zak verdwijnen, waarbij hij met schuwen blik naar de deur keek, die naar de aangrenzende kamer voerde.

Het booze geweten sprak klaarblijkelijk bij dezen kerel.

Raffles was ervan overtuigd, dat hij hier een nieuwe misdaad op het spoor was, die met den schurkenstreek van den generaal niets had uit te staan.

Eensklaps schrikte de geldteller hevig.

Vlug liet hij een handvol goudstukken in zijn zakken verdwijnen.

Daarop vloog hij naar de deur, waarop geklopt was op heel bijzondere wijze.

Tot Raffles' groote verbazing trad graaf Barjatinsk de kamer binnen.

Hij was buiten adem en eërg opgewonden, maar vergat desondanks niet, de deur af te sluiten.

„Goddank!” bracht hij uit. „Generaal Ortschkoff is afgereisd met het lijk van zijn oom. Haha! Ik moest lachen om die dragonders en kozakken! Met den grootsten eerbied stonden ze om de doodkist. Zij zullen den schat wel veilig overbrengen. Ik zou niemand raden, met die jongens te beginnen; het lijken wel bulldoggen, zeg Pawlow.”

De man, die met Pawlow werd aangesproken, keek op.

Een hatelijke grijns vertrok zijn leelijk gelaat.

„Ortschkoff gaat met den schat naar Sint Petersburg. Ik geloof, dat wij een reuzendomheid hebben begaan!”

„Hoezoo?”

„Dat wij den gouverneur lieten vertrekken.”

„Hebben wij hem niet genoeg afgezet? Hoeveel zou daar wel liggen, Pawlow?”

„Alles bij elkaar tachtigduizend, honderdduizend roebel! Een belachelijke som in vergelijking tot wat de gouverneur wegsleept.”

„Wat hadden we dan volgens jou moeten doen, Pawlow?”

„We hadden steenen in de kist moeten pakken!”

„En als hij het gemerkt had? Dan zou hij ons op levenslangen dwangarbeid hebben getrakteerd.”

„Hij zal wel oppassen. Hij moet ons ontzien!”

„In ieder geval is het nu te laat. De trein is al op weg naar Europa!”

„Dan is hij vijf uur vroeger vertrokken, dan was aangegeven!”

„Ja, de generaal heeft het doorgezet!”

Deze tijding was een hoogst onaangename verrassing voor Raffles.

Zijn heele plan werd erdoor in duigen gegooid.

De trein was met den schat vertrokken! Inhalen was onmogelijk!

„De mensch moet tevreden zijn met wat hij heeft,” hoorde hij den districtschef zeggen. „Ik hoop overigens, Pawlow, dat je niets hebt achtergehouden!”

De schurk kromp ineen.

En bij die onwillekeurige beweging was het Barjatinsk alsof hij een metalen klank hoorde. Alsof goudstukken tegen elkaar rammelden.

Had hij goed gehoord?

Hij moest daar meer van weten.

En hij nam zijn toevlucht tot een list.

„Water, water!” stiet hij plotseling uit, „ik word zoo duizelig!”

De graaf wankelde, greep naar zijn hoofd en viel op de sofa neer.

„Wat is er gebeurd, uwe genade?” riep Pawlow en hij vloog op Barjatinsk toe om hem te ondersteunen.

Nu werd het goudgerinkel duidelijk hoorbaar in zijn zakken.

De graaf zag, dat zijn secretaris gebogen liep onder den last van het gestolen geld.

„Nu heb ik je, ellendeling!” schreeuwde hij plotseling op wilden toon.

Hij sprong van de sofa en pakte Pawlow bij de keel.

Hevig schudde hij hem heen en weer, zoodat zelfs enkele goudstukken op den grond rolden.

Pawlow zag, dat hij verloren was.

De zucht naar al het goud, dat daar lag opgestapeld, benevelde zijn zinnen.

Hij haalde een dolk van onder zijn vest en stiet in den blinde naar Barjatinsk.

Maar deze was hem voor.

Ook hij bezat een wapen, een revolver, en nog voordat Pawlow den doodelijken steek had kunnen toebrengen, drukte Barjatinsk hem het wapen in het gelaat af.

De kogel drong Pawlow in het linker oog.

Rochelend zonk Pawlow neer. Uit zijn zakken vloeide een ware goudregen.

VIERDE HOOFDSTUK.

VLUCHT EN VERVOLGING.

Het dreunende schot had natuurlijk het geheele hotelpersoneel op de been gebracht.

Uit alle vensters keken de verschrikte gasten en de kellners vlogen den tuin in.

Veel konden zij echter niet zien en het duurde een poosje, voordat licht werd gebracht.

Raffles had terstond zijn gevaarlijke positie geheel overzien.

Op het balkon van nummer 38 kon hij onmogelijk blijven.

Ieder zou zijn aanwezigheid daar met den moord in verband hebben gebracht.

Hij mocht tot geen prijs in hechtenis worden genomen.

Iedere minuut, iedere seconde voor hem was kostbaar.

Tuimelde niet reeds de trein, die den schat vervoerde, met razende snelheid door de vlakke?

Naar het balkon van nummer 39 durfde hij evenmin terugkeeren.

En elk oogenblik kon de tuin helder verlicht worden.

Zijn toestand was hachelijker dan ooit. Van de gang af drong men nummer 38 al binnen.

Intusschen verkeerde Charly Brand in duizend vreezen.

Hij was, zooals boven beschreven, naar het station gegaan om te hooren, wanneer het „lijk" zou vervoerd worden.

Tot zijn groote ontzetting had hij daar gehoord, dat de trein „met het lijk van den generaal" al vertrokken was.

Hij was wanhopig en teleurgesteld.

Charly toch wist maar al te goed, hoeveel het zijn vriend kon schelen om mee te zijn vertrokken.

Gelukkig echter verloor hij nog niet alle tegenwoordigheid van geest.

Tijd winnen was het eenige, dat hier aan de orde was.

Brand stapte dus dadelijk in een automobiel en suisde naar het hotel „Sint Petersburg," waar hij de trappen op vloog.

In de haast had hij heelemaal vergeten, den chauffeur te betalen en deze bleef dus kalm wachten, in de meening, dat de vreemdeling zijn diensten nog wel verder zou noodig hebben.

Charly Brand was niet weinig verbaasd, zijn vriend Edward niet in de kamer te vinden.

Hij rende naar de eetzaal, de leeszaal, de conversatiezaal, de schrijfkamer.

Raffles was er niet.....

Niemand had den heer van nummer 38 het hotel zien verlaten.

Doodelijk ontsteld en ongerust en zonder een oogeblik te denken aan de wachtende auto vloog hij naar nummer 38 terug en pakte daar alles in voor het geval, dat men plotseling zou moeten afreizen.

Toen alles gepakt was, viel hem plotseling de automobiel weer in.

Zijn eerste gedachte was nu, den chauffeur zoo gauw mogelijk weg te sturen.

Hij liet dit plan echter al heel gauw weer varen.

Hij liet den koffer naar beneden brengen en op de auto laden, toen betaalde hij de hotelrekening, want hij begreep dat Raffles, als hij terugkwam, dadelijk zou willen vertrekken.

Nadat dit alles was geschied, ging Charly terug naar nummer 39, nam plaats op de sofa en wachtte doodkalm af, wat verder zou gebeuren.

Plotseling werd in de aangrenzende kamer gedruisch vernomen. Toen kraakte een schot en klonk het rinklend geluid van geld. — — — — —

Charly holde naar het venster, want in den tuin werden stemmen gehoord.

Daar zag hij plotseling een donkere gedaante door de lucht vliegen.

Het bloed stakte hem in de aderen.

Die zwarte schaduw was een mensch.

„Almachtige God!” stiet Charly uit en hij sloeg de handen voor het gelaat om niet te zien, dat de ongelukkige te pletter viel.

Maar er volgde geen noodkreet en geen doffe slag.

Alleen vloog hem iets over het hoofd en hij hoorde de zacht maar duidelijk gefluisterde woorden:

„Charly, neem de touwladder en wacht mij met hoed en jas op onze kamer!”

„Dat was Edwards stem”, hijgde Charly toonloos.

Werktuigelijk haalde hij de touwladder binnen en stak die in den zak.

Nauwelijks was hij de kamer weer binnen gegaan of van den anderen kant kwam — lord Lister, elegant ge-

kleed, de sigaret tusschen de lippen, die vol voorname minachting over de geheele wereld glimlachte.

Raffles was door de dakgoot geloopt, die hij langs de brandladder bereikt had, toen was hij door een luik geklommen en met de steeds dóórloopende lift kwam hij op de verdieping, waar hij wezen moest.

Doodkalm was hij toen naar zijn kamer gestapt.

Charly was verstomd.

En bovendien wist hij niet, hoe hij zijn vriend de Jobstijding moest mededeelen.

Maar Raffles was hem vóór.

„De trein is al vertrokken, Charly!”

„Wéét je dat al? Van wien?”

„Komt er niet op aan!”

„Maar —”

„Hou je kalm, kerel! Wij moeten den trein inhalen!”

„Inhalen? Dat is totaal onmogelijk!”

Charly volgde echter zijn vriend naar de gang, waar de grootste verwarring heerschte.

De politie was druk in de weer en alle uitgangen werden afgezet.

Niemand viel het echter in, den voornamen lord Lister en diens secretaris vast te houden en terwijl alle hotelbedienden diep bogen, verlieten de heeren het gebouw.

„Naar het station”, beval Charly.

De auto tufte weg.

Raffles liet den automobiel niet voor den hoofdingang rijden; een eindje tevoren reeds liet hij halt houden.

Vlug trad hij toen het telegraafbureau binnen.

„De trein naar Krasnojarsk is om 7 uur 45 minuten vertrokken, dus vijf uren vroeger dan was aangegeven. Waar is hij nu?”

De beambte raadpleegde een kaart.

„Ongeveer tusschen Tsjeremkowo en Kurulitz.”

„Is hij Kurulitz nog niet voorbij?”

„Neen! Dan zou ik reeds telegrafisch bericht hebben ontvangen.”

„Goed. Telegrafeer dan vlug: De trein moet opgehouden, tot grootvorst Peter Andrejew met zijn adjudant is aangekomen. Voor den grootvorst moeten in den voorsten slaapwagen twee afdeelingen tegenover elkander, elk met twee bedden, gereserveerd worden.”

De beambte boog diep.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan of hier voor hem stond de adjudant van den grootvorst.

Toch antwoordde hij op bescheiden, maar vastberaden toon:

„Uw telegram mag ik niet zonder toestemming van den stationschef overseinen.”

Nu veranderde Raffles van taktiek.

Hij wist, dat men bij Russische beambten moet werken met den knoet en den roebel.

Lord Lister deed beide.

Hij gaf den beambte een banknoot van honderd roebel en hield hem dreigend een revolver voor.

„Dadelijk telegrafeeren, jij hondsvot, anders schiet ik je neer, alsof je dol waart geworden!”

De beambte werd vaalbleek, maar hij deed, wat verlangd en bevolen werd.

Toen dit geschied was, sprak Raffles:

„En waag het nu niet, door een tweede telegram dit eerste te herroepen. Het zou onherroepelijk je dood zijn.”

Raffles ging heen.

Hij was ervan overtuigd, dat de telegrafist geen tweede telegram zou zenden.

Onmiddellijk nam hij weer plaats in den auto, nadat hij den chauffeur had bevolen, naar „Tscheremkovo” te rijden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN AUTO-TOCHT DOOR SIBERIË.

De chauffeur ontstelde niet weinig over deze opdracht.

Hij deelde mede, dat deze tocht bijzonder duur was, daar ook de terugrit betaald moest worden en zeker een tiendubbelen voorraad benzine moest worden ingeslagen.

„Alle duivels!” barstte Raffles los, „neem zooveel benzine mee als je wilt. Ik heb naar geen prijs gevraagd. Denk je, dat grootvorst Peter Andrejew, wiens

adjudant ik ben, zoo'n kale jakhals is als jij? Vooruit!”

De chauffeur boog diep.

Toen suisde hij weg.

Hier moet even worden aangestipt, dat de groote verkeerswegen in Siberië in uitstekenden staat verkeer en dus voor automobieltochten bij uitstek geschikt zijn. Als men tenminste de roovers en de wolven terzijde laat.

Voordat in Januari 1899 de grootte Siberische spoorweg werd geopend, waren namelijk deze heerwegen de eenige verkeerswegen, die dus door den Staat goed werden onderhouden.

In korten tijd was een reusachtige benzinevoorraad ingeslagen en de tocht werd ondernomen.

Voordat wij de beide vrienden op hun tocht verder vergezellen, moeten wij even nagaan, wat gebeurde in hotel „Sint Petersburg”, daar eenige der daar aanwezige personen later nog onze belangstelling zullen wekken.

Toen de inspecteur van politie kamer 38 binnendrong om te constateeren, wat gebeurd was, stond hij, tot zijn niet geringe verbazing, plotseling tegenover zijn chef, graaf Barjatinsk.

Pawlow, die eenige getuige van den moord — want de aanwezigheid van Raffles op het balkon wist geen sterveling iets — was dood.

Hoog opgericht stond graaf Barjatinsk in het vertrek en zei:

„Hier is een afschuwelijke moord gepleegd. Ik kwam juist erbij, toen de moordenaar langs de balkondeur verdween. Het is voor mij een raadsel, hoe de kerel is ontkomen, maar hij moet nog in huis zijn.”

„De uitgangen van het hotel worden bewaakt”, sprak de politie-inspecteur, „ik zal alles onderzoeken.”

„Doe dat! Hier is de revolver, waarmee de moordenaar zijn slachtoffer overhoop heeft geschoten!”

De graaf gaf zijn eigen wapen.

En terwijl Raffles en Charly Brand vooruitstoven, werd in Irkoetsk het heele hotel Sint Petersburg op z'n hoofd gezet.

De moordenaar moest op de een of andere manier op het balkon zijn gekomen, waar hij zijn slachtoffer had zien geld tellen, totdat hij was binnengedrongen en den man had overhoop geschoten.

Met verbazing werd nagegaan, welk een halsbrekenden sprong de moordenaar moest hebben gedaan

en men kwam tot de overtuiging, dat het een gewiekst inbreker moest zijn geweest, die hier aan het werk was gegaan.

De politie trok aan het werk.

Al haar nasporingen echter leidden tot niets en geen oogenblik werd er aan gedacht dat de voorname gentleman, die met zijn secretaris op 39 had gelogeerd, iets van deze donkere daad kon afweten.

Raffles leunde op zijn dooie gemak achterover in den auto.

Charly Brand daarentegen werd hoe langer hoe zenuwachtiger.

„Je maakt me nog dol, Charly”, begon Raffles. „Je lijkt wel mal.”

„Ik snap er vandaag nog minder van dan anders. Edward, wat beteekent deze dolle tocht? Wat wil je in het nest Tscheremkowo, dat midden in de steppe ligt?”

„Ik wil me eens verfrisschen.”

„Ga je daarom naar dat arme, Siberische dorp?”

„Er zal wel een herberg te vinden zijn!”

„Dat denk ik ook! Maar 't is een gat, hoor!”

„Hm!”

„Is dat de eenige reden?”

„En waarom niet?”

„Omdat het waanzinnig is!”

„Dank je!”

„Niet te danken!”

„Zeg, Charly!”

„Watblief?”

„'t Is toch niet de eenige reden!”

„Dat dacht ik al!”

„Ik ben van plan, in dat nest grootvorst Peter Andrejew te ontmoeten!”

„Jij? John Raffles?”

„Ja ik! Maar niet als John Raffles, doch als Teodor Timofejew!”

„Waarom?”

„Omdat ik onder dien naam een baantje als adjudant heb aangenomen!”

„Jij? Een baantje als adjudant? Bij grootvorst Peter Andrejew?”

„Zooals ik zei!”

„En wat moet dat allemaal beteekenen? Wie is die grootvorst eigenlijk?”

„Jij.”

„Ik?”

Charly schreeuwde het uit. Hij schrikte onnoembaar.

„Je schijnt je rol nog niet heel goed te kunnen spelen.”

„Neen! Ik heb er geen talent voor, Raffles. Ik snap er weer eens niemendal van, Edward!”

„Zie je wel, Charly, dat je nog altijd een onnoozel

kind bent? Heb je wel eens een grootvorst of een ander groot heer gadeslagen?”

„Ik geloof, dat wij daarvoor op onze internationale reizen nogal eens de gelegenheid hebben gehad.”

„Dan heb je al heel slecht opgelet Charly!”

„Hóezoo?”

„Omdat je anders moest weten, dat de adjudant feitelijk de leidende persoon is, terwijl de grootvorst niets is dan de ledepop.”

„Ik begrijp je. Je wilt dus je handen vrij hebben en mij behandelen als een trekkop!”

„Niet als een trekkop, Charly, maar als een grootvorst!”

„Dat is hetzelfde.”

„Nu heb je me begrepen. Maar vin je niet, dat onze auto verschrikkelijk langzaam rijdt?”

En met deze woorden deed hij de deur open en klom op den bok.

ZESDE HOOFDSTUK.

EEN MEDELIJDEND AUTOMOBILIST.

De chauffeur was niet weinig verbaasd over deze handeling van zijn passagier.

Lord Lister liet hem echter geen tijd, van deze verbazing te doen blijken, maar vroeg hem, waarom hij niet sneller reed.

„Het is al donker,” luidde het antwoord, „er is zoo weinig te zien op den weg!”

„Maar man, dan ben je blind! Ik zal je eens wijzen, hoe je moet rijden!”

Lord Lister nam het stuur.

En nu raasde de autokar met verdubbelde snelheid voorwaarts.

Maar halt!

Wat was dat?

Een dikke stofwolk dwarrelde op, de motor pufte met zoo'n kracht, dat een ontploffing onvermijdelijk scheen.

Charly stiet een kreet van schrik uit en vloog van zijn plaats.

De chauffeur kwam met een groote bocht op den straatweg.

De auto stond stil.

Raffles had in allerijl gestopt, want ondanks de heerschende duisternis had hij een vrouw en twee kinderen voor het voertuig zien vallen.

De ongelukkige had zich met haar spruiten van het leven willen berooven.

Zij lag nu met haar schreiende kleinen midden op den weg.

Raffles nam eerst de kinderen op en zette ze in den auto.

Hij zei Charly, dat deze hen moest troosten, want ze beefden van schrik.

De arme vrouw ging te keer als een waanzinnige.

Zij verweet Raffles in vele woorden, dat hij den auto had gestopt, zoodat zij niet met haar kinderen den dood had gevonden, waarnaar zij zoozeer had verlangd.

„Beste, goede vrouw”, sprak Raffles in antwoord op de grove verwijten, „is uw leed dan zoo groot, dat ik het niet kan helpen verzachten? Vertel mij eens, wat u dreef tot deze wanhoopsdaad. Weet ge wel, dat het heel zondig is om u zelve en uw kinderen van het leven te berooven?”

„Ik deed het, omdat ik mijn kinderen lief heb. Omdat ik een einde wilde maken aan hun jammerlijk bestaan. Het is beter zoo te sterven, dan den hongerdood te ontmoeten te gaan!”

„Is het dus de honger? Als dat uw grootste zorg is, kan ik er u spoedig van bevrijden!”

„Gij? Wilt gij ons van den honger bevrijden, die ons martelt, zoover onze herinnering strekt?”

„Ja, goede vrouw, dat wil ik! Ik zal voor u en uw kinderen zorgen. Leeft uw man nog?”

De arme vrouw knikte bevestigend.

Tranen verstikten haar stem.

„Mijn arme man ligt uitgeput thuis. Hij zal spoedig sterven en om verdere ellende te ontkomen, wilde ik mij met mijn kinderen van het leven berooven!”

„Dan is het hoog tijd, dat wij uw man redden!”

Raffles ging weer aan het stuur zitten en liet de vrouw naast zich plaats nemen, opdat zij hem den weg zou kunnen wijzen.

De arme sloof vertelde hem onderweg treurige dingen.

Het geheele gouvernement was uitgezogen, daar de bevolking krankzinnig hooge belasting moest betalen. De laatste kopeken werden hun afgenomen, de laatste koe, de laatste geit uit den stal gehaald en voortgedreven.

Geen wonder, dat de boeren vertoornd waren, daar zij bijna allen tot den bedelstaf waren gebracht.

Toen de geredde vrouw hoorde, dat zij van lord Lister genoeg geld zou krijgen om eenige maanden geheel zonder zorg te kunnen leven, kon zij die blijde boodschap eerst niet geloven.

John Raffles gaf haar toen een beurs vol goudstukken, opdat zij zou zien, dat het hem volle ernst was.

Toen barstte de rampzalige los in een wilden schaterlach en zoende de beurs.

Na eenigen tijd reed de auto een dorp binnen, dat erbarmelijk en verwaarloosd uitzag en lord Lister bracht de vrouw en de kinderen naar een barak, waarin geen stuk huisraad was.

Op een legerstede van vervuild stroo lag de vader van het huisgezin, die door gebrek aan voedsel totaal was uitgeput.

De edele weldoener gaf den armen stumperd, die zijn geluk niet kon beseffen, een groote som gelds en ging toen naar den Starosta, den burgemeester van het dorp.

Deze, een eerwaardige grijsaard, ging diep gebukt

onder zorg en kommer. Hij had zich niet ter ruste be-
geven, hoewel middernacht allang voorbij was.

Het ongeluk dat de dorpsgenooten had getroffen,
hield de slaap uit zijn oogen.

De Starosta was hoogelijk verwonderd over deze
plotselinge hulp. Hij knielde neer en begon met luider
stem te bidden.

Toen hij eenigszins van zijn verrassing was bekomen,
gaf de meesterdief hem 5000 roebel en daarbij een ge-
sloten brief, waarin hij enkele woorden had geschreven.

Brand wilde over den schouder van zijn vriend
kijken.

„Niet nieuwsgierig zijn, Charly. Je zult gauw ge-
noeg hooren, wat er in dezen brief staat!”

„En waarom moet het tot zoolang een geheim
blijven?”

„Omdat het je te veel zou opwinden!”

Dat was juist voor den zenuwachtigen Brand een
reden om opgewonden te worden.

Raffles nam daarvan echter geen notitie.

Hij sprak tot den starosta:

„Open dezen brief niet, voordat ge in gemeenteraad
vergaderd zijt. Vaarwel!”

De oude man wilde uiting geven aan zijn overgroote
dankbaarheid.

Raffles wachtte dat echter niet af.

„Wat doe je toch weer geheimzinnig,” bromde
Charly, „waarom geef je mij toch voortdurend raad-
seltjes op!”

„Ik denk er niet aan jou raadseltjes op te geven. Ik
zou het zelfs veel beter vinden, als je je wat minder be-
moeidet met dingen, die je niet aangaan. En stap nu
in, Charly, wij moeten zoo gauw mogelijk naar Tschere-
mkowo. Wij hebben ons hier al veel te lang opge-
houden!”

„Zeg mij dan tenminste, wat je in Tscherekmowo
wilt!”

John Raffles glimlachte.

„Morgen zult ge alles vernemen, grootvorst Peter
Andrejew, want als zoodanig kun je je adjudant, Teo-
dor Timofejew bevelen te zeggen, wat hij weet.”

Met deze woorden duwde lord Lister den verblufften
secretaris in den wagen, sprong op den bok en in het
volgende oogenblik rende de automobiël weer door de
duisternis.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE GROOTVORST EN ZIJN ADJUDANT.

De heldere morgen straalde in volle pracht, toen de automobiel Tscheremkowo binnenreed, waar het voertuig stilhield voor een eenvoudige herberg.

Het was een afgelegen dorpje, dat uit houten huizen bestond.

Charly Brand was koortsachtig opgewonden.

Hij wist dat zijn vriend op het punt stond, een dol-len streek uit te halen, maar wat er feitelijk zou gebeuren was hem een volkomen raadsel.

Waarom moest in dit kleine nest worden opgehouden?

Het lag wel aan den spoorweg, maar de trein was allang gepasseerd.

En wat had die geheimzinnige brief te beteekenen.

Toen de auto stil hield, sprong Raffles van den bok, nam den hoed af en fluisterde Brand toe:

„Charly, zet een hoogmoedig gelaat, kijk zoo minachtend en verachtelijk mogelijk, praat alleen met mij, bemoei je met niets en met niemand. In één woord: speel den grootvorst!”

Brand was zóo verbaasd in het eerste oogenblik, dat hij dacht ineen te zinken.

Maar de toon van lord Lister was zóo beslist, dat Charly zich onmiddellijk verplaatste in de hem toebedeelde rol.

De herbergier boog bijna tot den grond, toen hij hoorde, welke gasten onder zijn nederig dak kwamen vertoeven.

Zoo'n eer was hem nog nooit te beurt gevallen.

Hij rende door zijn huis om het den gasten toch vooral naar den zin te maken, want de adjudant had eten en drinken besteld, ook voor den chauffeur,

Nog wijder openden zich de oogen van den waard, toen hij bij terugkomst den grootvorst zag in gala-gewaad. Hij had de uniform van het regiment van Kaluga aangetrokken.

Toen de reizigers zich gelaafd hadden, vertrokken zij weer en reeds van verre zagen zij aan het station den trein staan, waarover Brand zich niet genoeg kon verbazen.

Op het station heerschte groote opgewondenheid, want de reizigers waren er ganschelijk niet over gesticht, dat zij hier werden opgehouden.

Lord Lister was onmiddellijk naar den stationschef gegaan.

„De grootvorst gevoelt zich niet al te wel,” sprak hij, „hij zal terstond naar den slaapwagen gaan. Is die gereed?”

„Zeker, uwe genade. Zal ik u den coupé aanwijzen?”

„Wacht even! Ik zal Zijne Excellentie vragen, wat hij wenscht!”

Gouverneur Ortschkoff was intusschen ook verschenen en als een hondje liep hij achter den adjudant aan.

Hij gevoelde zich heel erg onbehagelijk en ondanks de heerschende koude pielden groote zweetdruppels op zijn gelaat.

De stationschef ook was niets op zijn gemak, zij het dan ook om geheel andere redenen.

Zijn angst verminderde niet, toen hij bemerkte, dat de „adjudant” bijzondere belangstelling koesterde voor het lijkentransport.

Hij liet zich den goederenwagen wijzen en de opmer-

king moest hem van het hart, dat de eerewachter bij het lijk wel bijzonder groot en prachtig was.

„Als ge de heele doodkist vol goudstukken hadt”, sprak de meesterdief tot den gouverneur, „zoudt ge haar niet zorgvuldiger kunnen laten bewaken dan nu den dooden generaal.”

De gouverneur verbleekte.

De opmerking van den adjudant had hem als een bliksemstraal getroffen.

Het duizelde hem een oogenblik.

Maar toen hij opkeek, staarden zijn ontstelde oogen slechts in een glimlachend, onbevangen gelaat.

John Raffles wist genoeg.

Hij wist thans zeker, dat de doodkist met goud gevuld was.

Hij liet den gouverneur gaan met een handbeweging en sprak op welwillenden toon:

„Ik zal den grootvorst rapport doen.”

Ortschkoff haalde verruimd adem.

De meesterdief liet zich thans de voor hem en den grootvorst gereserveerde afdeelingen toonen.

Hij scheen er niet mee in zijn schik en Raffles—Tirmofejew verklaarde eenvoudig, dat hij het niet zou durven wagen, den grootvorst deze ruimte aan te bieden.

De stationschef wist zich gewoonweg geen raad.

Met een Russischen grootvorst valt nu eenmaal niet te spotten.

Maar er gebeurde niets.

De adjudant scheen inderdaad een heel vriendelijk heer te zijn.

Hij stelde er zich mede tevreden, dat voor den grootvorst een aparte slaapwagen werd aangehaakt.

Als plaats daarvoor wees hij aan de plek vóór den goederenwagen, waarin de doodkist werd vervoerd.

De chef was blij, dat hij er zóó afkwam en alles werd terstond geregeld, zooals de adjudant het verlangde.

De reizigers haalden verruimd adem. Zij begrepen, dat men nu heel spoedig Kutulik zou verlaten.

Intusschen liep de pseudo-grootvorst in de wachtkamer als een hyena in zijn kooi onrustig heen en weer.

Hij was door Raffles in een toestand gebracht, waarin hij heelemaal niet thuis behoorde.

Daar kwam zijn vriend eindelijk aan.

Hij sloot de deur, ging in militaire houding staan, sloeg aan en meldde op korten, zakelijken toon:

„Alles is in orde, Uwe Hoogheid! De slaapwagen wordt aangehaakt, over een kwartier kunnen wij afreizen!”

„Alle duivels, Edward, laat die gekheid!” barstte Charly los, „zou je mij nu eens willen vertellen, wat al die poespas beteekent?”

„Ik heb het je toch gezegd, Charly, dat ik het lijk moet hebben!”

„Welk lijk?”

„Dat in de doodkist ligt, die gouverneur Ortschkoff weg brengt!”

„Ik dacht, dat er goud was in die doodkist!”

„Des te beter! Dan neem ik het goud inplaats van het lijk. Ik zie, dat de trein klaar is. Onze koffers worden al opgeladen; daar moet ik als adjudant het toezicht op houden. Je moet voor grootvorst spelen, Charly, trek vooral een lijdend gezicht en wees te ziek om iemand te kunnen groeten. Denk er aan!”

Raffles was de deur al uit, voordat Brand hem nog kon vasthouden.

Lord Lister beloonde den chauffeur zóó rijkelijk, dat de man als door midden boog.

Charly's bleekheid was nu geheel en al verdwenen. Hij was eerder rood geworden van zenuwachtige spanning en groette met voorname minachting.

De trein kon thans vertrekken.

Raffles gaf den stationschef verlof, dat hij het sein kon geven en spoedig zette de locomotief zich in beweging over de gladde rails, door verdubbelde snelheid trachtend, het tijdverzuim in te halen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

WAAGHALZERIJ.

Lord Lister viel zuchtende terug in de zachte kussens van een coupé eerste klasse, waarin hij natuurlijk met Brand alleen was en strekte de beenen behagelijk uit.

„Het grootste offer heb ik toch gebracht,” sprak hij met een sarcastisch lachje.

„Hoezoo?”

„Omdat ik den heelen tijd geen sigaret heb kunnen rooken. Als adjudant in grootvorstelijken dienst kan ik dat toch onmogelijk doen. Maar ik zal nu mijn schade inhalen.”

„Heb je het krankzinnige plan om die doodkist te plunderen, nog altijd niet opgegeven?”

„Zie ik er uit, Charly, alsof ik een plan zou opgeven. En bovendien is dat, wat ik van plan ben, allerminst, allerminst zot.”

Carly Brand haalde de schouders op.

„Uit een gesloten doodkist, die door soldaten wordt bewaakt, zou jij den schat willen stelen?”

„Het komt er maar op aan, hoe je dat doet, ouwe jongen! Als jij het waagstuk zoudt willen ondernemen, zou ik je voor gek verklaren!”

„Ik heb geen flauw vermoeden, hoe jij die boel zult opknappen.”

„Dat begrijp ik.”

„Het is levensgevaarlijk!”

„Inderdaad!”

„Maar hoe ga je dan te werk?”

„Dat zal ik je niet vertellen!”

„Waarom niet?”

„Omdat je mij dan voor razend gek zoudt verslijten!”

„Is het zóó erg?”

„Voor mij niet, voor jou wel!”

Charly draaide op zijn plaats heen en weer.

Lord Lister daarentegen zat doodkalm en knipte de asch van zijn sigaret.

„Het ergste van deze heele zaak is,” sprak hij, „als ze in Irkoetsk merken, dat de heele geschiedenis van den grootvorst en het telegram bedrog is.”

Brand schrikte.

„Heb je dat gedaan?”

Lister gniffelde vroolijk.

„Dan kunnen we elk oogenblik ontmaskerd worden!”

„Hm!”

„Blijf je daar zóó onverschillig onder, Charly?”

„Wat moet ik doen? Ik kan toch niet uitstappen?”

„Als we nu ontdekt worden?”

„Ja, wat dan, Edward?”

„Kom, 't zal zoo'n vaart niet loopen. Vannacht zal ons in elk geval niets overkomen. Morgen vroeg hebben wij den buit al te pakken!”

Charly Brand schudde ongeloovig het hoofd. Hij trachtte zijn vriend nog van het dwaze plan af te houden!”

Maar deze bleef onverbiddelijk.

„Laat ik je dan helpen!”

„Als ik je hulp noodig heb, zal ik daarvan heel graag gebruik maken. In dit geval echter zijn twee te

veel; bovendien is de arbeid zoo halsbrekend als je maar kunt denken."

„Maar ik kan hier niet rustig blijven als jou gevaar dreigt!"

„De zaak zal toch zeker niet eenvoudiger worden, als jij je zonder eenig doel óók in levensgevaar begeeft!"

„Maar wat zal ik doen, Edward!"

„Als je met alle geweld iets wilt doen, kijk dan, terwijl ik buiten ben, uit het venster. Misschien kun je mij dan helpen of mij iets afnemen. En laat ons nu in den restauratiewagen gaan. Daarna gaan we slapen en dan — —"

Brand sprong op.

„Altijd bedaard, grootvorst Peter Andrejew" sprak de adjudant kalmeerend, „vergeet nooit, wat je aan je stand verplicht bent. Kalmte is vóór alles noodzakelijk!"

„Waar zal ik die vandaan halen, als jou het zwaard van Damokles boven het hoofd hangt."

De heeren gingen naar den spijswagen.

Charly Brand genoot weinig van de heerlijke spijzen, maar Raffles stelde zich dapper te weer en liet zich niet onbetuigd.

De avondschemering daalde neer over het Siberische landschap, waardoor de trein voortrolde, toen de valsche grootvorst en zijn adjudant weer naar den slaapwagen terug keerden.

„Ziezoo," sprak John Raffles, „nu zullen we het ons een beetje gemakkelijk maken en de koffers zoodanig pakken, dat we ieder oogenblik den trein kunnen verlaten, als de politie ons op het spoor is. Drie uur kunnen wij rusten en dan aan 't werk!"

De meesterdief sliep daarna kalm en rustig in en om elf uur des nachts werd hij weer wakker, het uur, dat hij voor de uitvoering van zijn plan had gekozen.

Charly Brand echter woude rusteloos op zijn legerstede heen en weer.

Hij kon den slaap onmogelijk vatten.

Duizend dingen dwarrelden er door zijn hoofd en toen hij eindelijk tegen half elf insliep, droomde hij van een grootvorst, van een arme boerenvrouw met twee kinderen, van een telegrafist in Irkoetsk, van den herbergier in Tsjeremkovo, den starosta met den brief en van een menigte politiemannen, die hem naar Siberië overbrachten, waarheen hij als misdadiger tot levenslangen dwangarbeid was verbannen.

John Raffles alleen zag hij niet en tevergeefs riep hij hem.

Eindelijk ontwaakte hij, badend in zweet.

Lord Lister stond voor hem, de onafscheidelijke sigaret in den mond.

„'t Is tijd, Charly. Ik ga het goud halen!"

Brand sprong op van zijn legerstede.

Hij wilde zijn vriend nog eens waarschuwen. Maar een enkelen blik op diens vastberaden trekken waarschuwde hem dit maar liever niet te doen.

Voorzichtig liet Raffles het groote venster naar beneden aan den kant van den trein, die niet door den helderen maneschijn werd belicht en staarde in den donkeren nacht.

Donderend ratelde de trein over de rails voort.

En nu begon Raffles het levensgevaarlijke werk.

Hij klauterde door het venster en krabbelde zoo langs den trein.

Met angstig kloppend hart keek Brand hem na.

Plotseling was Raffles verdwenen.

Brand kon een schreeuw niet onderdrukken. De schrik was hem in de leden geslagen, zijn slapen bonsden, het was hem alsof hij krankzinnig werd.

Gelukkig had geen sterveling zijn angstkreet gehoord. Deze was verloren gegaan in het snuiven en bonsen en stooten van den trein.

Charly vloog naar den anderen kant van den trein, waar de maan helder de vlakke belichtte.

Ook hier was niets van Raffles te ontdekken. Nu boog de trein naar rechts om.

Maar wat was dat?

Wat lag daar op de rails?

Iets zwarts? En het bewoog zich niet — zooals een mensch, die zwaar gewond, overreden is?

De secretaris keek en k.

Maar de trein snelde voort, steeds voort en de zwarte vlek verdween in de nachtelijke nevelen.

Was het lord Lister geweest? Het was heel waarschijnlijk, want hij was nergens te ontdekken.

Nog langen tijd staarde Charly Brand naar buiten

in den nacht, totdat hem de oogen van inspanning begonnen te tranen.

Zijn vriend zag hij niet weer.

Toen werd hij overmand door smart.

Hij deed het raam dicht, ging op de zachte kussens zitten en schreide droef, als een kind.

Buiten zongen de wielen hun eentonig, stootend lied en in zeurenden rythmus donderde de trein al ratelend verder.

NEGENDE HOOFDSTUK

EEN GRIEZELIG HELDENSTUK.

Laat ons thans den moedigen klauteraar volgen op zijn griezeligen tocht.

De meesterdief was uit het venster geklommen en liep nu langs de treeplanken van den trein.

De dikke, met petroleumdamp bezwangerde lucht dreigde hem te verstikken.

Maar John Raffles klauterde verder.

Hij drong zich vlak tegen de waggonzijde om niet toevallig te worden opgemerkt door den een of ander.

Thans had hij het einde van den waggon bereikt. Achter dien, waarop hij zich thans bevond, was de goederenwagen met de doodkist gehaakt.

Een zegevierend lachje gleed over zijn gelaat; nu was hij bij het doel. Daar was de plaats, waar de schat verborgen lag. Hij stond voor hem. En geen

levende ziel — Charly Brand uitgezonderd — vermoedde, dat hij zóó dicht bij het doel was.

Maar hoe moest hij er komen?

De treeplank van den waggon eindigde hier. Overspringen op den goederenwagen was onmogelijk.

Raffles boog zich naar achteren om tusschen de beide waggons te kunnen doorzien.

Daar waren de buffers en de koppeling, die van den eenen waggon tot de anderen een goede verbinding vormden.

Als men echter een misstap deed, als men uitgleed of door het heen en weer slingeren van den trein werd afgeschud en op de rails viel, zou een afschuwelijke dood onvermijdelijk volgen.

Het moeilijkst was de sprong van de treeplank tot

op den buffer van den waggon. Deze sprong moest om den hoek worden gedaan; als de voet uitgleed, zou terstond de dood volgen.

De meesterdief sprong.

Eén oogenblik zweefde hij in de lucht, toen kwam hij neer en het gelukte hem, nog tijdig zijn evenwicht te herstellen.

Dit was het oogenblik, dat Brand zijn vriend had gezien, die daarna door den achterwand van den waggon aan Charly's oog werd onttrokken.

Raffles klom nu verder langs den waggon en het gelukte hem aldra de plaats te vinden, waar de doodkist stond verborgen.

De meesterdief had een grooten, leeren zak omgehangen, die diende om den schat te verbergen. Boren, steekzagen, tangen, een dieventantaarn en een strik had hij bij zich.

De bodem van den goederenwagen bestond uit hout van tamelijke dikte, maar tegen stalen werktuigen was hij toch niet bestand.

Spoedig had Raffles, die zich aan ankers en veeren met touwen had vastgemaakt, zich in liggende houding vastgesnoerd. Nu kon hij met de steekzaag gaan werken.

Het gedruisch van den arbeid was door het vreese-lijke lawaai, dat de trein veroorzaakte, niet te verstaan. Het duurde dan ook niet al te lang of John Raffles had in den bodem van den goederenwagen een rond gat gezaagd, groot genoeg om er de hand door te steken.

Het stuk hout bewaarde hij om het later weer vast te kleven, als de roof was volbracht.

De opening was juist onder de doodkist gezaagd. Nu had Raffles vrij spel.

Maar daar naderde de trein een station. De locomotief floot, de rem werd aangetrokken, de geweldige vaart verminderde en ten slotte stond de trein heelemaal stil.

Dat was een gevaarlijke toestand.

Zoolang de trein in volle vaart was, behoefde Raffles geen ontdekking te vreezen. Maar aan het station kon hij gezien worden. Hij maakte in allerijl de touwen los waarmee hij zich had vastgebonden.

Daarna liet hij zich op den grond glijden en klom naar den kant, waar geen menschen waren.

Terwijl de trein een tijdlang stilstond, keek Raffles eens rond om den toestand goed te overzien. De goederenwagen waarin de doodkist lag, was slechts spaarzaam verlicht.

De soldaten stonden voor de coupédeuren en keken over de vlakke.

Zij bemoeiden zich weinig met het overschot van den dooden generaal.

Waarom ook?

Die beenderen zouden niet hard wegløopen.

Charly Brand had van het oponthoud van den trein gebruik gemaakt om vlug den coupé te verlaten en naar zijn vriend om te kijken.

Hij liep voorzichtig naar den goederenwagen, waarin het lijk verborgen was en deed toen alsof iets van hem op den grond was gevallen, opdat hij onder den wagen zou kunnen zien.

Maar Raffles was nergens te ontdekken.

Hij was en bleef verdwenen.

Zielsbedroefd keerde Charly terug naar den waggon, die voor den grootvorst was gereserveerd en geheel gebroken viel hij neer op de kussens.

Toen het signaal tot vertrek gegeven werd, kroop Raffles weer te voorschijn en ging naar zijn oude plaats.

Nu kon hij den laatsten hinderpaal uit den weg ruimen.

Hij zaagde een ronde opening in de doodkist en daar stroomde als een gouden vloed de blinkende geldstukken in de leeren tasch.

Het was gelukkig, dat de trein zoo'n oorverdoovend geweld maakte en het geluid van de geldstukken geheel en al overstemde.

De leeren tasch, kon den gouden last nauwelijks dragen.

Raffles moest dit eerste deel van den buit in veiligheid brengen voordat hij meer haalde.

Hij bond den wollen doek zóó vast dat het uitstroomende goud er door werd opgevangen en klauwterde toen terug naar den grootvorstelijsken coupé.

Charly Brand kon van vreugde niet spreken, toen hij zijn vriend door het venster zag binnenklimmen. Hij viel hem om den hals en uitte zijn blijdschap op onstuimige wijze.

„Laat dat, Charly! Daarvoor is nu geen tijd,” lachte Raffles. „Breng het goud zoo spoedig mogelijk in veiligheid. Berg het in onze koffers. Ik moet terug om een nieuwen voorraad te halen.”

„Wat! Wil je dien dollen tocht nog eens wagen?”

„Ik moet. Want tegelijkertijd wil ik de sporen van den diefstal doen verdwijnen.”

„Je schiet er nog eens het leven bij in.”

„Geen nood, Charly! Geef me maar wat houtlijm.” Charly deed het.

„We moeten een beetje haast maken. Als men uit Irkoutsch telegrafeert, moet jij zoo gauw mogelijk den trein kunnen verlaten.”

„Wat? Ik alleen?”

„Ja.”

„En waarom? Waarom gaan we niet samen?”

„Omdat dat waarschijnlijk niet kan.”

Raffles klom weer terug naar de doodkist, roofde wederom een grooten voorraad goudstukken en lijmde toen het uitgezaagde gedeelte weer in het hout.

Daarna ging hij weer naar Charly Brand.

„'t Is hoog tijd, Charly, de trein stopt spoedig aan het station Kursan. Daar stappen we uit, ik verkleed mij vlug en rijd verder mee als een Engelsche aristocraat. Jij gaat met de koffers naar Irkoutsch terug en logeert dan als Mr. Brand in Hotel de Londres.”

„Moet ik naar Irkoutsch terug?”

„Ja.”

„Wat moet ik daar doen?”

„Dat heb ik je toch al gezegd, je moet als Mr. Brand in Hotel des Londres logeeren.”

„Ja, maar waarom dat?”

„Omdat dat tot mijn plan behoort.”

„Altijd die duivelsche plannen van jou, Edward.”

„Zonder plannen komt men tot niets, Charly!”

De trein floot.

„Gauw, Charly, ga je verkleeden”.

TIENDE HOOFDSTUK.

REISGEZELSCHAP, DAT NIET WELKOM WAS.

De trein verliet het station Kuřsan en bij den gouverneur in zijn coupé nam een elegante Engelschman plaats.

Zijne Excellentie keek allesbehalve vriendelijk toen dit reisgezelschap instapte.

Raffles deed natuurlijk alsof hij niets daarvan bemerkte:

„Lord Cruzon,” sprak hij met voorname houding:

Ook Ortschkoff noemde zijn naam.

John Raffles ging tegenover den gouverneur zitten.

Hij haalde zijn sigarettenétui voor den dag, opende dit en hield het zijn reisgenoot voor:

„Kan ik u dienen?” vroeg hij.

Ortschkoff nam een cigarette.

Hij was zeer ingenomen met zijn nieuwen reisgenoot, die zeker tot de voornaamste kringen van Engeland behoorde.

Die voorname jonge man boezemde hem niet het minste wantrouwen in.

Het was een vervelende reis; waarom zou men dan niet een gesprek met elkander beginnen?

„Reist ge voor uw plezier, Lord?” vroeg de Russische officier.

In plaats van antwoord te geven, deed Raffles een wedervraag:

„Staat ge mij toe, voordat ik u antwoord, een vraag te doen? Ge hebt u voorgesteld als baron Ortschkoff. Zijt gij misschien de gouverneur van Irkoutsk?”

„Inderdaad,” antwoordde de baron een weinig bevreemd. „wist gij dat?”

„Ja, dat wist ik. Ik geloof zelfs, dat ik nog in de uitoefening van mijn beroep met u te doen zal krijgen.”

„Wat bedoelt ge daarmee?”

Ortschkoff vroeg het op onrustigen toon.

„Ik ben detective van de Engelsche politie en erop uitgezonden om den grootsten aller spitsboeven te vangen, namelijk den meesterdief John C. Raffles.”

De gouverneur schrikte. Hij dacht eraan, dat hij den schat vervoerde, maar in het volgende oogenblik ook weer was hij gerustgesteld. Die Engelsche gauwdief kon onmogelijk weten, wat er in de doodkist verborgen zat.

„Zou die Raffles dan hier in de buurt rondspoken?” vroeg hij.

„Men vermoedt inderdaad, dat hij op den Siberischen spoorweg is, en men heeft hem zelfs in Irkoutsk gezien.”

„Zoo? Inderdaad?”

„En op een station tusschen Irkoutsk en Krasnojarsk moet hij zich zelfs voor den grootvorst Peter Andrejeff hebben uitgegeven.”

„Hel en duivel!” schreeuwde de gouverneur, „dan is de gauwdief in Koutoulik in den trein gekomen.”

„Wat?” riep John Raffles, „in dezen trein?”

„Zeker! De kerel had de brutaliteit, zich door zijn adjudant als grootvorst Peter Andrejeff te laten aandienen.”

„Is een adjudant bij hem?”

„Ja. Hij draagt de uniform van het regiment van Kaluga.”

„En de grootvorst?”

„Die draagt de generaalsuniform met verscheiden orden en eere teekenen.”

„Maar dat is toch onmogelijk?”

„Waarde heer, ik heb de beide spitsboeven met eigen oogen gezien en zelfs een ervan gesproken. Zij stapten in dezen trein, waar een aparte wagen voor de dieven werd aangehaakt.”

„Maar dat is belachelijk,” beweerde de Lord op vroolijken toon. „De gewiekste oplichter zal dan zeker wel het een of andere schelmstuk in zijn schild voeren, dat hij in dezen trein heeft plaats genomen.”

„Zoudt gij dat denken?”

De gouverneur stooft op.

Zijn gelaat werd donkerrood en zijn oogen traden uit de kassen.

„Ik heb u door die mededeeling toch niet beleedigd?” vroeg Lord Lister, terwijl hij even boog.

„Nee, maar ik ben geweldig geschrikt.”

„Hoe zoo? Hebt ge soms een groote som gelds bij u?”

„Dat is het juist. Niet meer of minder dan de belastinginkomsten van het geheele gouvernement Irkoutsk over het geheele kwartaal. Ik moet het geld aan de Russische regeering afdragen.”

„Gij persoonlijk, heer gouverneur?”

„Ja, ik mag het niemand toevertrouwen, onze beambten zijn niet te vertrouwen.”

De gouverneur veroordeelde zichzelf met deze opmerking. Hij had het transport van het geld op zich genomen om hiervan zelf zooveel mogelijk te kunnen stelen.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen.

„Gij zult er wel voor gezorgd hebben, heer gouverneur,” sprak hij, „dat het geld goed opgeborgen is. Ik weet niet, of het u bekend is, dat voor dezen genialen dief niets veilig is!”

„Maar dat is verschrikkelijk!” riep Ortschkoff, weer verbleekend, „doch ik heb mijn schat zoo goed verzekerd, dat er aan geen diefstal te denken valt, Lord!”

„En hoe hebt ge dit gedaan, generaal?”

„Ik wil het u wel vertellen, want gij zijt eigenlijk mijn bondgenoot. Ik heb het geld in een doodkist gedaan, die schijnbaar het lijk van mijn overleden oom bevat. Soldaten met geladen geweren waken er bij.”

„En denkt gij door zulke middeeltjes den gewieksten Raffles te kunnen terughouden? Nee, generaal! Die heeft wel andere dingen klaargespeeld.”

De gouverneur was sprakeloos.

Doodsbleek en met geopenden mond staarde hij Raffles aan.

„Ge wilt zeggen...” stamelde hij eindelijk.

„Ik wil zeggen, dat John Raffles u stellig het geld uit de doodkist zal halen — of het reeds heeft gedaan.”

De gouverneur uitte een kreet.

Daarop sprong hij op en trok met alle macht aan de noodrem.

Een gillend gefluit van de locomotief weerklonk, de snelle vaart van den trein verminderde en eindelijk stond deze geheel stil.

Dat was juist, wat Raffles had gewild. Er moest tijd gewonnen worden en dat gebeurde op deze manier het best.

Hier konden geen telegrammen worden verzonden.

John rekende er op, dat aan een der volgende stations een telegram uit Irkoetsk ontvangen zou worden, met het bevel, den voorgewenden grootvorst en zijn adjudant gevangen te nemen.

Dit oogenblik moest hij zoo lang mogelijk verschuiven, om zoowel voor Brand als voor zich zelf tijd te winnen om den buit in veiligheid te brengen.

Nauwelijks stond de trein stil of de gouverneur snelde naar den bagagewagen, waar hij in groote opwinding dadelijk de doodkist liet openen.

Een luide gil weerklonk.

Het grootste gedeelte van den schat was verdwenen, Slechts weinige goudstukken bedekten nog den bodem.

„Schurken, waar hebt ge mijn geld gelaten?” riep hij buiten zichzelf van woede tot de soldaten, die hem met domme gezichten aankeken. „Dieven, verraders en

spionnen! Ge hebt mij bestolen! Geef het geld terug, of ik zweer jellui, dat ik je in stukken zal laten hakken!"

De ongelukkige dragonders en kozakken durfden zich niet te bewegen, zelfs niet toen hun chef hen in zijn groote woede sloeg en trapte.

Nu naderde ook Lord Cruzon den gouverneur.

„Ik ben er van overtuigd, dat deze lieden geheel onschuldig zijn, heer gouverneur. Ik zou echter den trein laten doorzoeken. Wanneer de soldaten, wat ik niet veronderstel, het geld gestolen hebben, dan moet het zich immers in den trein bevinden. Verder lijkt het mij het verstandigste den vermoonden grootvorst en zijn adjudant gevangen te nemen. Ongetwijfeld vinden wij in hún bagage de vermiste som!"

„Gij hebt gelijk, de grootvorst, die schurk, is de dader. Waar is de hoofdconducteur?" brulde de generaal.

Deze was reeds verschenen.

„Breng mij onmiddellijk bij grootvorst Peter Andrejjeff, ik wil hem gevangen nemen!"

De hoofdconducteur antwoordde:

„Zijne hoogheid de grootvorst heeft den trein reeds verlaten bij het station Kursan."

„Alleen?" vroeg de generaal.

„Nee, met zijn adjudant!"

„En met zijn bagage?"

„Ja, met zijn bagage."

„Die schurk heeft mijn geld gestolen!" brulde Ortschkoff met luider stem.

Een luid gemor der passagiers, die getuige waren van dit gesprek, weerklonk. Men was niet geneigd deze ongehoorde beschuldiging van een der leden der keizerlijke familie te slikken.

Nu trad John Raffles naar voren. Hij wilde ook nu doorgaan voor een Engelschen detective, een vijand dus van den meester-dief, opdat men hem niet zou kunnen verdenken Raffles zelf te zijn.

„Heeren!" zoo wendde Lord Cruzon zich tot de opgewonden reizigers, „hier is een misverstand in het spel. De woorden van den generaal doelden natuurlijk niet op den werkelijken grootvorst Peter Andrejjeff, maar op een spitsboef, die onder zijn naam reist. De schurk, die in Kursan uitgestapt is, heet John Raffles en heeft den gouverneur voor meerdere honderdduizend roebels bestolen.

„Ik ben een afgevaardigde van de politie, die hem gevangen moet nemen!"

Groote verbazing ontstond.

„Ik moet natuurlijk dadelijk terug om den dief te achtervolgen," riep de generaal buiten zichzelf van woede. „Laat de trein terugrijden!"

De hoofdconducteur verklaarde zich hiertoe niet gemachtigd, wat een heftige uitval van woede van den generaal ten gevolge had.

Weer trad Raffles kalmeerend op. Hij legde zijn hand op den schouder van Ortschkoff en fluisterde hem toe:

„Kom, heer gouverneur! Laten wij den kostbaren tijd niet verliezen, doch tot het volgende station meerijden, waar wij wel een locomotief zullen krijgen. Ik heb een plan, waardoor wij er zeker achter zullen komen, waar de schat gebleven is. In elk geval raad ik u, het weinige, wat in de doodkist is achtergebleven, bij u te nemen. Gij ziet, deze schuilplaats is niet voldoende gebleken."

De bestolene snelde naar den bagagewagen en stak het kleine beetje goud, dat zich daar nog bevond, in zijn zak. In zijn haast en bij de slechte verlichting lette hij niet op de ronde insnijding, die op den bodem van de kist te zien was en aan een nauwkeurig opmerker niet zou zijn ontgaan.

Ortschkoff snelde met zijn kleinen buit naar zijn coupé terug en de trein kon zich eindelijk weer in beweging zetten.

ELFDE HOOFDSTUK.

EEN NIEUW SPOOR.

John Raffles veranderde nu van taktiek.

Zwijgend nam hij in een hoek plaats, als iemand, die over een diepzinnig vraagstuk nadenkt, in tegenstelling met den generaal, die opgewonden in den coupé heen en weer liep.

„Nu?” viel Ortschkoff uit, „gij weet zeker ook geen raad? Ja, het is niet gemakkelijk, zoo'n genialen spitsboef te vangen! Gij zult het ook niet kunnen, lord Cruson!”

„Ik ben van meening, dat Raffles in dit geval even onschuldig is als ik zelf,” antwoordde John glimlachend.

„En dat zegt gij?” riep de generaal verbaasd, „terwijl gij mij eerst hebt gezegd, dat niemand anders dan Raffles de dief kan zijn?”

„Dat is waar, maar nu staan de zaken anders!”

„Waarom? Wilt u mij dit duidelijk maken?”

„Zeker! als gij een beetje geduld hebt.”

„Hm! Ik ben zeer nieuwsgierig.”

„Geloof gij, dat uw soldaten het geld gestolen hebben?”

„Eerlijk gezegd: neen! Russische beampten stelen, maar Russische militairen nooit.”

„Goed! Dat denk ik ook. Wie kan het dan geweest zijn?”

„Raffles natuurlijk!” schreeuwde de gouverneur.

De lord schudde langzaam het hoofd en antwoordde:

„Vertel u mij dan eens, op welke wijze Raffles het geld had kunnen stelen.”

„Ik? Hoe zou ik dat weten, ik ben geen beroepsdief, of inbreker.”

„Ik weet ook niet!”

„Wat wilt gij daarmee zeggen?”

„Dat het onmogelijk is, uw vernuftige schuilplaats te bestelen. De kist was nergens beschadigd, de soldaten hebben den wagen niet verlaten, er is niemand behalve gijzelf in den wagen geweest, dus: geen mensch kan de doodkist bestolen hebben”.

„Zoo schijnt het, maar hebt gij een ander spoor?”

„Zeker. Het staat vast,” begon Raffles met de scherpzinnigheid van een rechter, „dat de diefstal niet gepleegd kan zijn gedurende de reis. Daar de schat echter gestolen is, moet dit voor dien tijd geschied zijn.”

„Gij wilt zeggen,” barstte de gouverneur los, „dat graaf Barjatinsk de dader is?”

„Dezelfde!”

„Maar hoe zou hij? — — ”

„Dood eenvoudig. Hij heeft u geen volle kist geleverd, maar alleen dat ingepakt, wat gij er nog in gevonden hebt!”

„Ongehoord! Dat zou dus het gemeenste bedrog zijn!” raasde de generaal! „Maar wat moet ik doen? Ik heb geen bewijzen en de ellendeling zal alles ontkennen.”

„Dat zal hij ongetwijfeld, maar hij moet gevangen genomen worden!”

„Als hij werkelijk gestolen heeft, en daaraan twijfel ik niet meer, zal hij het nimmer willen bekennen!”

„Het komt er maar op aan, hoe men de zaak aanpakt”.

„Denkt gij het te kunnen?”

„Ik zou een slecht detective moeten zijn, als ik het niet kon.”

„Maar wat zal het helpen? Natuurlijk heeft hij het gestolene reeds in veiligheid gebracht!”

De generaal wist uit eigen ervaring, hoe men doet met achtergehouden gelden.

„Er bestaan middelen, om zelfs den brutaalsten misdadiger tot bekentenis te brengen,” sprak Raffles kalm. „Zijn slecht geweten zal een groote rol spelen. Wij zullen eens zien of mijn middel helpt. Ik rijd met u mee naar Irkoutsk”.

„Dat doet mij genoegen! Gij zijt een flinke kerel, Lord. Wij beiden zullen goede vrienden worden.”

Het was intusschen volkomen dag geworden. Raffles begaf zich met den gouverneur naar den restauratiewagen, waar zij, naar Russische gewoonte, de thee gebruikten.

Het gesprek van alle reizigers draaide natuurlijk om het voorgevallene van dien nacht, dus in de eerste plaats om Raffles.

Men bewonderde den onverschrokken dief meer dan dat men hem vreesde, want allen hadden gemerkt, dat zij zelf niet bestolen waren.

Den generaal beklagde men weinig, want het geld, dat gestolen was, had aan de Regeering behoord en deze kon het verlies wel dragen.

Men lachte om de voortreffelijk geslaagde list met de doodkist. Voorwaar, de berooving van de door soldaten bewaakte kist was een meesterstuk.

De jonge detective, die zoo vertrouwelijik met den

gouverneur zat te fluisteren, werd algemeen beklagd. Dit zeer elegante, maar schijnbaar zoo onbeduidende mannetje zou opgewassen zijn tegen den grooten Raffles?

Neen, neen, met goede manieren, een keurig toilet en goede cigarettten ving men Raffles niet!

Tegen acht uur kwam de trein in Nischne-Udinsk aan, een plaats aan het riviertje de Uda of Tschuna.

Hier wachtte een nieuwe verrassing.

De trein mocht niet dadelijk het station binnenrijden maar op ongeveer honderd meter afstand blijven staan.

Daar scheen een geheel leger te zijn opgesteld.

Agenten van politie, gendarmen en geheime agenten waren daar aanwezig en een geheele compagnie kozakken omsingelde het terrein, zoodat geen muis had kunnen ontsnappen.

Zooals Raffles reeds had vermoed, was het optreden van den pseudo-grootvorst reeds bekend geworden en waren telegrafisch maatregelen genomen om den misdadiger en zijn medeplichtige te snappen.

Helaas was ook nu weer, zooals dat zoo dikwijls gaat, alle moeite voor niets. De vermetelee, die zijn slachtoffers steeds onder de schuldigen zocht, was ontsnapt!

De hoofdconducteur deelde mede dat hij met zijn adjudant reeds in Kursan den trein had verlaten, om naar het heette, op de jacht te gaan.

Onmiddellijk werden telegraphische berichten naar die plaats gezonden.

Tegelijkertijd doorzocht de politie den trein nauwkeurig. Wie geen voldoende identiteitsbewijzen bij zich had, werd onherroepelijik gevangen genomen.

Raffles had natuurlijk volledige papieren op den naam van Lord Cruson en daar hij geen bagage bij zich had, liet men hem volkomen ongemoeid.

Gouverneur Ortschkoff nam intusschen de gelegen-

heid waar om bij de hoofdpolitie te Nischne-Udinsk aangifte te doen van den diefstal.

Hij was van plan om, wanneer hij met behulp van Lord Cruson het geld werkelijk los zou krijgen van graaf Barjatinsk, dit bedrag geheel en al achter te houden.

Barjatinsk zou zich wel wachten, hem te verraden en de diefstal der belastingen op de Siberische spoorlijn was immers officieel vastgesteld.

Nu kon hij prachtig in troebel water visschen en een dubbelen buit verwerven!

Tot groote ergernis der reizigers, werd alles wat zich in den trein bevond, grondig onderzocht.

De wagons werden totaal leeggepakt, koffers, reissasschen, hoedendozen, zelfs parapluie-foudraals, alles werd doorzocht en niet steeds geschiedde dit even voorzichtig.

Raffles slenterde, een cigarette rookend, langzaam heen en weer, alsof de geheele geschiedenis hem geen belang inboezemde.

Integendeel, hij maakte bezwaren over het onnoödige oponthoud, waartoe men hem noodzaakte, terwijl hij zich op zijn Lordstitel beriep.

Eindelijk bracht hij het zoover, dat men hem en den gouverneur verlof gaf, hun weg te gaan.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

VERIJDELDE HOOP.

Gouverneur Ortschkoff zorgde ervoor, dat de terugtocht naar Irkoetsk zoo snel mogelijk plaats kon vinden.

Hij brandde van verlangen om den verraderlijken districtschef rekening en verantwoording te vragen en het geroofde van hem terug te krijgen.

Hij kon en wou niet op den volgenden trein wachten, waarom hij een extra-trein liet samenstellen, bestaande uit locomotief, tender en een enkel salon-rijtuig.

Hierin aanvaardde hij den terugtocht met Raffles; de zes soldaten en de geestelijke moesten met den volgenden gewonen trein volgen.

Tegen den avond kwam men in de hoofdstad aan,

juist op het oogenblik, dat de districtschef zich gereedmaakte, om naar het Casino te gaan, waar hij vermoedelijk een groot deel van het geld, dat hij de boeren had afgeperst, aan den speelduivel had geofferd.

Graaf Barjatinsk was niet weinig verrast den gouverneur, dien hij reeds in Krasnojask vermoedde, zoo plotseling voor zich te zien.

De generaal viel terstond met de deur in huis.

„Ge zult u wel verbazen, graaf Barjatinsk over mijn bezoek. Ik wilde u verzoeken, mij het geld te geven, dat ge hebt vergeten in te pakken.”

De districtschef werd aschgrauw in het gelaat.

Hij was zich in dezen van geen schuld bewust, want hij had den gouverneur rijkelijk diens aandeel in den buit gegeven.

„Mijnheer de gouverneur,” begon hij, „ik weet waarlijk niet, hoe ik uw woorden moet opvatten. Ge vergeet bovendien mij voor te stellen aan uw geleider.”

„Dat is de Engelsche detective lord Cruson, die den grooten John Raffles op het spoor is. Ik maakte in den trein kennis met den lord. Hij was de persoon, die mij aanried de kist nader te onderzoeken.”

„En welk belang had hij daarbij?” vroeg de graaf op scherpen toon.

„Wij redeneerden over den meesterdief.”

„Dan zal deze zeer zeker uw kas hebben bestolen.”

„Dat dachten wij in den beginne ook. Maar de kist was niet geopend en nog geheel en al dichtgeschroefd. De kozakken hebben den schat geen oogenblik verlaten. Het geld moet dus al ontbroken hebben, graaf Barjatinsk, voordat de kist in den goederenwagen werd geplaatst.”

„Mijnheer de gouverneur!”

De chef werd woedend.

„Hoe kunt gij mij van een dergelijken lagen streek beschuldigen. Denkt ge, dat ik het geld heb verduisterd?”

De gouverneur werd veel kalmer en gematigder door dezen uitval.

Hij beval John Raffles zelfs een oogenblik in de aangrenzende kamer te gaan, daar hij nog een en ander met den chef had te bepraten.

Lord Lister boog en verliet den salon.

De gouverneur had gedacht, dat de graaf nu wel zoete broodjes zou gaan bakken.

Maar de graaf was in dezen werkelijk onschuldig.

En hij verklaarde dan ook onomwonden, dat hij er niet aan dacht ook maar een kopeke schadevergoeding te betalen.

Dat maakte den gouverneur woedend.

„Niet één enkele kopeke graaf? Vergeet niet, dat ik uw chef ben en u elk oogenblik kan ontslaan.”

„Dat zult ge niet doen, mijnheer de gouverneur,” antwoordde Barjatinsk op kouden, snijdenden toon.

„Waatom niet?”

„Vraagt ge dat nog?”

„Natuurlijk!”

„Wel, omdat het u ook uw betrekking zou kosten! In hetzelfde oogenblik namelijk, dat ge mij uit mijn ambt zou ontslaan, zou ik een brief zenden naar de regeering, waarin ik eenvoudig verklaarde, dat gouverneur Ortschkoff mijn medeplichtige is. Hij heeft niet alleen alles afgeweten van mijn plichtverzuim, maar hij heeft belastingen opgelegd en groote sommen gestolen.”

De gouverneur liet een kreunend geluid hooren.

Ja!

Het was maar al te waar!

Hij was medeplichtige! Hij had geroofd en bedrogen en nu kon hij moeilijk de openbare aanklager worden. Barjatinsk vroeg:

„Blijft ge bij uw voornemen, mijnheer de gouverneur om mij te willen aanklagen?”

„Neen, neen!” sprak Ortschkoff op doffen toon, „ik zal geen aanklacht jegens u indienen. Alles blijft bij het oude!”

Het gelaat van den graaf straalde van duivelsche vreugde.

Hij liet zijn chef de deur uit.

„Nu?” vroeg Raffles dezen met lichten spot. Hij wist natuurlijk, hoe dat gesprek moest afloopen.

De generaal waagde het niet, den lord aan te kijken.

„Nu?” vroeg deze nogmaals.

„Wat is er?”

„Hoe is het gegaan met den graaf?”

„Er is niets met hem te beginnen. Ik geef het op.”

„Wat? Heeft hij niets bekend? Wil hij niet betalen?”

„Geen kopeke!”

„Geen kopeke?”

„Neen!”

„Dat is een mooie boel! Dan moeten wij hem ertoe dwingen!”

„Om Gods wil, doe dat niet! Het zou toch niets baten! Ik geloof inderdaad, dat hij ditmaal onschuldig is. De verdoemde Raffles zal wel een middel hebben gevonden om de doodkist te forceeren!”

„Raffles en altijd weer Raffles? Ik zal u bewijzen, dat graaf Barjatinsk de eenige schuldige is!”

„Neen, neen! Kom liever mee! Laat hem met rust! Hij zou zich wreken!”

„Aan wien?”

„Aan mij!”

„Zijt gij zijn chef niet?”

„Zeker!”

„Dan hebt ge ook geen wraak te duchten!”

„Toch wel!”

„Mijnheer de gouverneur, ge hebt hem alleen te vreezen, als ge zijn medeplichtige zijt!”

Ortschkoff kromp ineen.

Raffles bemerkte het.

Hij deed echter, alsof hij *niets* bemerkte en vervolgde:

„En daarvan kan natuurlijk geen sprake zijn, baron Ortschkoff.”

„Neen, neen! Zeker niet! Natuurlijk niet! Maar kom nu mee! De zaak verveelt me geducht!”

„Niet, voordat graaf Barjatinsk het gestolen geld heeft aangezuiverd!”

„Wat?”

„Hebt ge mij niet verstaan, baron?”

„Ah!”

Ortschkoff was de wanhoop nabij.

„Wacht hier een oogenblik, baron, ik zal met graaf Barjatinsk gaan spreken. Het zal niet lang duren!”

De gouverneur stond als versteend.

Ieder woord had hem getroffen als een vuistslag.

„Het is uit”, mompelde hij „Heilige George, wat zal er nu gebeuren! Ik ben een verloren man!”

DE TIENDE HOOFDSTUK.

HOE JOHN RAFFLES RECHT DEED.

Raffles was bij den districtschef in de kamer gegaan.
„Wat wilt *gij* hier?” vroeg de graaf hem op barschen
toon.

„Ge zult mij zeker wel veroorloven, dat ik plaats
neem?” vroeg Raffles op hoffelijken toon.

„In gegoede kringen is het de gewoonte niet, den
gast te laten staan, vooral niet als men zelf zit!”

Een blik van vlammenden haat schoot uit de oogen
van den graaf.

„Gij zijt mijn gast niet! Ge zijt een indringer,” brulde
de Barjatinsk. „Vertrek onmiddellijk!”

„Een oogenblik, graaf! Ik heb slechts een kleine
aangelegenheid met u in het reine te brengen!”

„Maar ik heb geen lust om met u te redeneeren!”

„Dat spijt me!”

„Waarom?”

„Omdat ik graag zou willen, dat ge mij eenige ophel-
dering gaaft!”

„Opheldering?”

„Ja!”

„Ik aan u?”

„Ja, *gij* aan mij!”

„En als ik weiger?”

„Dan zal ik mij tot een ander wenden!”

„Doet dat!”

„Uitstekend!”

„En tot wien zoudt ge u dan wel wenden?”

„Stelt ge er belang in, dat te weten?”

„Misschien!”

„Tot uw secretaris Pawlow zou ik mij wenden,
graaf!”

De graaf schrikte en kromp in elkander.

Wat?

Hoe kwam die vreemde er bij juist dezen naam te
noemen?

Wist hij misschien meer dan goed was?

Raffles was al bij de deur.

„Hebt ge mij nog iets te zeggen?” vroeg toen de
graaf plotseling.

„Neem nog een oogenblik plaats.”

Lord Cruson draaide zich langzaam om.

Toen gaf hij gevolg aan de uitnoodiging.

„Ik heb”, begon hij, „een paar dagen in hotel „Sint
Petersburg” gelogeerd.

De graaf verbleekte.

Hotel „Sint Petersburg?”

Wat had hij daar gedaan?

„Ik weet niet, of het uw bekend is, graaf, dat dieven,
oplichters, moordenaars, ontrouwe ambtenaren en der-
gelijke bij voorkeur in hotels logeeren om daar hun
duistere zaakjes af te handelen. Dat is, om zoo te zeg-
gen, onpartijdig terrein”.

De graaf werd nog bleeker.

„Ge ziet wat bleek, graaf; zijt ge misschien wat on-
gesteld?”

„Inderdaad, ik gevoel mij in de laatste dagen wat overspannen!”

„Het innen der belastingen vooral moet wel zeer vermoeiend zijn, graaf!”

Dezen brak het angstzweet uit.

Hij gevoelde, dat hij in het nauw werd gedreven.

„Raffles —”, begon lord Lister.

„Wat heb ik met dien Raffles te maken! Hij interesseert mij niet!”

„Misschien toch wel! Ik logeerde dan in hotel Sint Petersburg om den meesterdief op het spoor te komen.

„Op zekeren dag vergiste ik mij in het nummer der kamer.

„Ik wilde namelijk den spitsboef vanaf het balkon bespieden — — —”

„— Vanaf het balkon!”

„Ja. Dat was een fameus idee van mij, nietwaar! En ik zag wonderlijke dingen!”

Graaf Barjatinsk had de oogen wijd opengesperd.

Nu begreep hij, waarop lord Cruson doelde.

Maar de graaf deinsde, als zijn veiligheid op het spel stond, voor geen tweeden moord terug.

Lord Cruson vervolgde:

„Ik klauterde dan het dak af, totdat ik het balkon meende te hebben bereikt, waar ik Raffles kon bespieden. En ik werd getuige van een moord — — —”

„Een moord?”

„Ja, graaf. Een moord om geld. En den moordenaar heb ik herkend.”

Lord Lister was opgesprongen.

Maar ook de graaf had zich van zijn zitplaats verheven en, den papiersnijder krampachtig vastgeklemd, stormde hij op den detective los.

„Sterf ellendeling!” siste hij op heeschen toon.

„Niet verder graaf!”

En Raffles duwde hem zijn revolver onder den neus.

Dat hielp.

„Gooi dat mes weg, graaf!”

Barjatinsk deed het.

„Ik klaag u aan, graaf Barjatinsk, wegens het plegen van een moord, als ge weigert, in te gaan op mijn voorstellen”.

„En die zijn?”

„Ze zijn heel aannemelijk. Ge moet slechts afstand doen van het geld, dat ge de boeren hebt afgeperst. Zijt ge daar toe bereid?”

„Ja!”

„Goed. Leg het dan hier op tafel. De gouverneur zal het meenemen.”

„De gouverneur? Die?”

„Laat dat aan mij over. Wilf ge het geld geven of niet?”

„Ja!”

Met bevende handen sloot de graaf de brandkast open en haalde het gestolen goud te voorschijn, waarvoor hij Pawlow had neergeschoten.

„Is dat alles, wat ge gestolen hebt, graaf?”

„Alles!”

Raffles riep thans den gouverneur.

Deze was niet weinig verbaasd dat hij moest komen.

Raffles sprak:

„Graaf Barjatinsk heeft zich vergist. Hij geeft u bij dezen het ontbrekende geld. Ge kunt het nemen.”

De baron deed het.

„Wij zullen in „hotel de Londres” logeeren, als ge het goed vindt, mijnheer de gouverneur. Ge reist zeker morgen met den avondsneltrain naar Krasnojarsk. Ik zal u met uw geld naar den trein brengen voor alle zekerheid.”

In het hotel was Charly dol van vreugde, dat hij zijn vriend heelhuids terug zag.

Maar ook de gouverneur was in zijn nopjes, dat hij op zoo onverwachte wijze in het bezit van een schat was gekomen.

Hij haalde diep adem, toen den volgenden avond de sneltrein zich in beweging zette.

„En wat doen we nu?” vroeg Brand.

„Je moet een telegram wegsturen, Charly! Ik zelf ga liever niet in het telegraafkantoor, de beambte zou mij eens kunnen herkennen!”

Charly keek verbaasd, toen hij las, aan wien het telegram gericht was.

„Is dat den starost, wien je den geheimen brief hebt gegeven?”

„Precies.”

„En mag ik nu eindelijk eens weten, wat dat schrijven behelsde?”

„Ja, dat mag je!”

Charly luisterde aandachtig.

„Er stond in den brief,” vertelde Raffles, „dat ik den starost nog den juisten tijd zou berichten, wanneer de gouverneur met de afgeperste belastingpenningen door die streek zou reizen. De boeren zullen dan, natuurlijk gemaskerd, den trein tot stilstand brengen en den schurk zijn buit weer afnemen! Een brief, dien zij den uitbouter van mij overhandigen, zal beletten,

dat de booswicht de zaak aan de groote klok hangt”.

„Je bent een dolleman!”

„Zoo, Charly! Dat doet me plezier! En ga nu mee een stukje eten!”

Zooals Raffles had gezegd, gebeurde.

Gewapende en gemaskerde mannen brachten omstreeks middernacht den trein tot stilstand; zij lieten al de passagiers ongemoeid, behalve den generaal, wien zij den geldschat afnamen. Voordat zij echter weer in den duisteren nacht verdwenen, reikten zij den gouverneur een brief van den volgenden inhoud:

„Generaal! De boeren handelen op mijn bevel. Zij zullen slechts nemen, wat gij en uwe medeplichtige graaf Barjatinsk hun hebt ontstolen. Als ge iets van deze zaak ruchtbaar maakt, zal ik niet schromen, uw aandeel in deze afpersing en uw moord op Pawlow de regeering mede te deelen.

John Raffles, alias lord Cruson,
voorheen Grootvorst Peter Andrejew.”

De volgende aflevering (No. 5) bevat:

De Gemaskerde in het Boudoir.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.